

Pe munte și în câmpie (1)

Gloriile de pe munte: Luca 9.28-36

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 22.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 9.28-36

Luca 9.28-36: Și a fost că, la aproape opt zile după cuvintele acestea, luându-i cu Simeon pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage. Și a fost că, pe când Se ruga El, chipul feței Lui s-a făcut altul, și îmbrăcămintea Lui, albă strălucitoare. Și, iată, vorbeau cu El doi bărbați, care erau Moise și Ilie, care, arătându-se în glorie, vorbeau despre plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim. Iar Petru și cei împreună cu el erau îngreuiți de somn; și, trezindu-se deplin, au văzut gloria Lui și pe cei doi bărbați care stăteau cu El. Și a fost că, pe când se despărțeau de El, Petru l-a zis lui Isus: „Stăpâne, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: unul pentru Tine și unul pentru Moise și unul pentru Ilie“, neștiind ce spune. Și, pe când spunea el acestea, a venit un nor și i-a umbrit; și s-au temut când ei au intrat în nor. Și a venit un glas din nor, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; de El să ascultați!“ Și, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Și ei au tăcut și n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră.

Glorii pe munte

Dacă noi Îl însoțim pe Domnul pe drumul Lui desăvârșit, atunci în evanghelia după Luca capitoul 9 suntem conduși la două scene cu o deosebită însemnătate. Una are loc pe muntele transfigurării, cealaltă pe câmpia din Galileea. Pe munte ne aflăm împreună cu Hristos într-o sferă cerească, și primim o privire în inima Tatălui. Pe câmpie avem pe Hristos la noi în mijlocul suferințelor acestui pământ, pentru ca în prezența harului inimii Sale să primim o privire în propria noastră inimă.

Este spre folosul și prosperitatea sufletelor noastre, dacă ne luăm timp să ne ocupăm puțin cu aceste două evenimente. Trebuie însă ca mai întâi să ne preocupăm cu muntele, înainte de a ne preocupa cu câmpia. Inimile noastre trebuie să fie asigurate că au parte de slăvile de pe munte, înainte ca să putem întâmpina suferințele din câmpie.

Dorim astfel, ca pentru un timp să ne îndepărtăm de om și de lumea lui mică, și, ca să zicem așa, să ne urcăm pe munte, pentru ca în Duhul să inspirăm aerul lui sfânt și să bucurăm sufletele noastre cu slăvile multiple.

Nu este lăsat în seama capacității noastre de decizie spirituală să interpretăm scena de pe munte, căci noi avem relatarea inspirată de la unul care a fost prezent acolo. Prin faptul că Petru se referă la timpul când el împreună cu ceilalți au fost „pe muntele sfânt“, el poate spune: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.“” (2 Petru 1.16-17) În felul acesta Petru ne spune foarte clar, că muntele sfânt ne dă un gust anticipat al gloriilor și bucuriilor, de care noi vom avea parte împreună cu Domnul la venirea Sa. Mult timp El nu a fost prezent, dar când în cele din urmă El va veni, atunci vom vedea maiestatea Sa. Noi, cei care am văzut cum El a fost acoperit peste măsură de mult de către oameni cu ocară și dezonorare, vom vedea cu bucurie mare că El primește

de la Tatăl „cinste și slavă”. Împreună cu Hristos vom fi duși în prezența Tatălui și vom auzi glasul Tatălui, care ne vorbește despre plăcerea Lui față de Fiul Său preaiubit.

Muntele sfânt ne dă un gust anticipat despre slăvile care vor veni. Aici noi ne vom sătura de belșugul casei Sale și vom fi adăpați din șuvoiul desfătărilor Lui (Psalmul 36.8).

Chiar de la începutul acestei scene a binecuvântării ne lovim de o taină sfântă, căci această „greutate veșnică de slavă” este introdusă cu un Om care se roagă. „Cam la opt zile ... Isus a luat cu El pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și S-a suit pe munte să Se roage. Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței.” Suferințele pământului se datorează neascultării și independenței unui singur om. Gloriile lumii viitoare încep cu ascultarea și dependența unui singur Om. Slăvile care vor veni ale cerului au ca punct central un Om care se roagă pe pământul acesta.

Și când apoi privim cu mare bucurie la Domnul în rugăciune, avem dreptul să vedem cum Omul care Se roagă devine transformat în Omul glorificat. „Pe când Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea Lui I s-a făcut albă, strălucitoare.” Când omul a devenit independent de Dumnezeu, el a încetat să proslăvească pe Dumnezeu și a devenit un om dezonorat (Romani 1.31-32). Aici găsim pe Unul, care a devenit Omul dependent, care a glorificat pe Dumnezeu și El Însuși a fost glorificat de Dumnezeu. Pe acest pământ vedem slava omului, care – așa cum ne amintește Petru – este ca floarea ierbii, căci ea „a căzut”. Dar pe munte privim împreună cu Petru o prezentare de scurtă durată a unei slăvi care niciodată nu va înceta. Noi vedem „maiestatea Sa” și slava Sa.

Dar pe munte ne sunt arătate și alte binecuvântări, căci nu numai ni se spune, că noi vom vedea slava Sa, ci și că noi vom avea parte împreună cu El de slava Sa. Noi vom fi nu numai spectatori entuziasmați, ci și părtași privilegiați. Și de aceea citim: „Doi bărbați stăteau de vorbă cu El”. Să fi numai spectatorul unei scene de glorie inegalabilă nu ar satisface dorința profundă a inimii. Dar și să fi părtași al unei glorii fără Hristos, nu ar fi de ajuns. Însă harul, care ne conduce la slavă, ne dăruiește ca noi să contemplăm slava, să avem parte de slavă și să avem parte de ea împreună cu El.

În continuare, pe munte ne este făcut cunoscută o altă realitate binecuvântată: noi nu numai vom fi la El, ci noi vom fi ca El. De aceea noi nu numai citim că s-a arătat Moise și Ilie, ci și că ei „s-au arătat în slavă”. Noi nu numai vom vedea slava și vom avea parte de ea, ci noi vom fi făcuți potriviți (corespunzători) acestei slăvi. Moise nu mai are nevoie de toiagul pustiei; Ilie a dezbrăcat mantaua lui de proroc. Zilele smereniei lor au trecut pentru totdeauna, și ei apar în slavă. Ei nu numai sunt la Hristos, ci ei sunt ca Hristos, și sunt făcuți potriviți pentru prezența lui Hristos, deoarece ei sunt ca Hristos. Pe pământul acesta nu este încă vizibil ce vom fi noi, dar pe munte primim o imagine despre ce vom fi, atunci când El va apărea. Noi vom fi ca El, căci Îl vom vedea cum este (1 Ioan 3.2).

Dar aceasta nu este totul, căci muntele ne dezvăluie o altă taină. Noi nu vom fi numai părtași la slavă și făcuți potriviți pentru slavă, ci în slavă noi vom fi acasă. Căci noi citim despre Moise și Ilie, că ei „vorbeau cu El”. Aceasta vorbește despre relația sfântă, fericită a sfinților în slavă. Dacă aici ar sta numai, că El a vorbit cu ei, ne-am putea gândi că ei sunt ascultători făcuți

fericiți, dar tăcuți. Dar dacă ei pot vorbi cu El, atunci orice distanță și reținere este îndepărtată. Ucenicii au avut pe pământ relații fericite cu Hristos, dar uneori cu o anumită sfială și reținere. În slavă însă relațiile cu Domnul vor fi sfinte, fericite și fără nici o urmă de reținere.

În continuare vedem nu numai că în slavă va fi numai părtășie fericită și deschisă, ci noi aflăm și care este tema mare a discuțiilor din cer. „Vorbeau despre plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim”. Nemijlocit, înainte și după scena de pe munte, Domnul vorbește despre moartea Sa (Luca 9.22,44), însă noi citim: „Dar ei nu înțelegeau cuvintele acestea” (Luca 9.45). În vale ucenicii sunt greu la auzire; pe munte se arată înțelegere divină pentru felul de gândire al cerului și pentru inima lui Isus. Acolo Moise și Ilie au părtășie cu Hristos în ceea ce Îi umple inima Lui. Ei pierd din ochi vrăjmășia oamenilor; ei nu se mai gândesc la moartea lui Hristos ca fiind provocată de mâinile oamenilor răi, ci mai degrabă la „plecarea Sa, care avea să ajungă la împlinire”. Rolul omului în această întâmplare strigă tare după judecata asupra lumii acesteia. Ce a făcut El transmite vestea bună până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului. Totodată ei văd, că plecarea Lui va trebui să aibă loc „în Ierusalim”. Cât de ciudat pentru un iudeu. În același loc, din care Mesia va domni și unde El va primi scaunul Lui de domnie și coroana Sa, acolo trebuie să aibă loc plecarea Lui și o cruce și un mormânt va fi partea Sa. Dar pe munte se vorbește despre aceste lucruri fără uimire. Acolo totul este clar.

Slava Împărăției trebuie instaurată în dreptate. Ca să satisfacă cerințele drepte ale lui Dumnezeu, El trebuie să îplinească plecarea Lui. Suferințele trebuie să aibă loc înaintea slavei. Dreptatea trebuie satisfăcută prin moartea lui Hristos în Ierusalim, dacă harul lui Dumnezeu trebuie să se reverse în toată lumea „începând din Ierusalim” (Luca 24.47).

Moise a dat Legea, dar nimeni nu a știut mai bine decât Moise cât de total a eșuat poporul sub Lege. Ilie a fost chemat să readucă poporul Israel rebel înapoi la Domnul; însă s-a dovedit nimic altceva decât numai starea lui lipsită de speranță. Hristos Însuși a venit plin de har și de adevăr, numai ca să fie lepădat pe deplin. Moise, Ilie, și mai presus de toți Hristos Însuși sunt martori ai vinei poporului și a necesității de neocolit a suferințelor lui Hristos, dacă trebuia să se ajungă la slăvile Împărăției. Moise nu mai numește poporul „împotriviți”; Ilie nu mai acuză pe copiii lui Israel că au părăsit legământul, că au dărâmat altarele și au omorât cu sabia pe proroci. Ei au privit mai dinainte dincolo de moartea lui Hristos, spre slavă; noi vom privi din slavă înapoi spre plecarea pe care El a împlinit-o. Aceasta era tema lor pe munte, ea va fi cântarea noastră în slavă, despre care muntele ne dă numai o conturare binecuvântată.

În final noi suntem așezați în această scenă măreață într-o slavă care depășește slava Împărăției, căci noi vom fi conduși în casa Tatălui. „A venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui.” Ei au fost înconjurați și acoperiți de un nor.

Acești ucenici iudei puteau înțelege foarte bine însemnătatea norului, el era un indiciu spre slava „șehinei”, care în timpurile vechi a umplut locașul locuinței lui Dumnezeu și vorbea despre prezența lui Dumnezeu. În zilele călătoriei prin pustie norul era peste Israel, dar ei nu puteau niciodată să intre în nor. Aici pe munte, Moise și Ilie au putut pe baza morții lui Hristos, a plecării, pe care El era gata tocmai s-o facă, să intre în casa Tatălui împreună cu Hristosul glorificat. Și în casa Tatălui ei aud glasul Tatălui, și acest glas exprimă ce este în inima

Tatălui. Ei aud pe Tatăl spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați.” Tatăl nu spune: „Acesta este Fiul pe care voi trebuie să-L adorați și să-L admirați”, ci El exprimă propriile Lui gânduri cu privire la El. „Acesta este Fiul Meu preaiubit”.

Nouă nu ni se amintește simplu, că Hristos este Preaiubitul nostru, așa cum poate spune mireasa în Cântarea Cântărilor: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a Lui”, ci noi auzim pe Tatăl spunând: „Acesta este Preaiubitul Meu.” Preaiubit pe baza caracterului Său excepțional, dar „Preaiubit” și din cauza plecării pe care el o va face. „De aceea Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața ca iarăși s-o iau.” Tocmai am aflat mai înainte, că inima Fiului este preocupată cu ascultarea dragostei pentru Tatăl, prin aceea că El merge în moarte, și acum auzim că inima Tatălui Se bucură de Fiul.

În felul acesta este privilegiul nostru să avem părtășie cu Persoane dumnezeiești: părtășie cu Fiul în gândurile Lui cu privire la ascultarea desăvârșită de voia Tatălui, și părtășie cu Tatăl în plăcerea Lui pentru Fiul.

Ce parte și ce perspectivă se deschide aici credinciosului prin plecarea pe care Hristos trebuia s-o facă în Ierusalim și prin slava lui Hristos, care va rezulta din aceasta – perspectiva, că nouă ne-a fost dăruit să intrăm în casa Tatălui și să auzim glasul Lui, care ne revelează inima Lui!

Încă o dată noi trebuie să spunem: ce scenă măreață, care ne aduce în legătură cu „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit” pregătite de Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc! Cu adevărat un gust anticipat al universului plin de fericire, unde omul va fi adus la Dumnezeu într-o intimitate, într-o scenă a slavei, cu Hristos și ca El. Acolo vom fi cu Hristos „acasă”, vom vorbi despre tot ce este în inima Lui și vom cunoaște tainele inimii Tatălui.

Noi putem cunoaște numai într-o mică măsură cât de binecuvântat este acest fapt. Ca și la ucenici, și asupra noastră sunt sarcinile acestui pământ și slăbiciunile corpului ne împiedică, așa că noi putem privi numai puțin în adâncul acestor taine cerești. Însă spre mângâierea noastră citim: „Dar când s-au deșteptat bine, au văzut slava Lui”.

Cât de des este și cu noi tot așa, căci apostolul spune: „Deșteaptă-te, tu care dormi, și Hristos te va lumina!” Și în lumina Lui vom vedea lumina; vom vedea slăvile viitoare, noi vom privi peste umbrele văii și vom vedea lumina soarelui pe coline, dar înainte de toate vom vedea „pe Împărat în frumusețea Lui”, pe Unul care „Se deosebește din zece mii” și la care totul este plăcut.

Tradus de la: [Auf dem Berg und in der Ebene \(1\)](#)

Titlul original: „Die Herrlichkeiten auf dem Berg und die Leiden in der Ebene. (1) Auf dem Berg“
din *Halte fest*, Beröa-Verlag, 1988, pag. 215 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu